

Tisíc a jedna noc v posteli brunejského sultána

Grita
PRESS

JILLIAN LAUREN

môj príbeh
z háremu

môj príbeh z háremu

Scottovi

Láska všetko vyrieši.

JILLIAN LAUREN

môj príbeh z hářemu

Bratislava september 2010

Prológ

Šachovi bola žena neverná, tak jej odsekol hlavu. Spravil z toho záver, že všetky ženy sú prevtelením diabla, preto si zaslúžia takýto trest. Každú noc priviedol vezír šachovi ďalšiu pannu, s ktorou sa mal oženiť, a každé ráno dal šach túto mladú ženu potrestať. Po týchto krvavých ránach sa vezírova najstaršia a najmilovanejšia dcéra chcela dať predviesť pred šacha ako ďalšia obeť. Vezír bol proti, ale jeho dcéra trvala na svojom. V celom kráľovstve bola známa tým, že má silné presviedčacie schopnosti. Keď sa deň končil, šach sa oženil s vezírovou dcérou. Vezír sa na to nemohol pozerieť, tíško plakal vo svojej komnate.

Najprv treba povedať, že svadba vezírovej dcéry prebehla rovnako ako svadby ostatných dievčat pred ňou, ale keď už malo vyjsť slnko, nová manželka začala šachovi rozprávať príbeh. Kým sa však ružová žiara objavila na horizonte, príbeh ešte nebol dokončený. Šach dal preto svojej žene právo žiť ešte jeden deň. Nechcel pripustiť, aby ju zabili, kým sa nedozvie, ako sa príbeh skončil.

V tú noc žena naozaj rozpovedaný príbeh dokončila, lenže predtým, ako sa slnko vykotúlalo nad kopulu mešity, začala hovoriť ďalší. Tak ako predchádzajúci, ani tento nedokončila. Opakovalo sa to tisíc a jednu noc. Ráno zostal ďalší príbeh nedopovedaný. Šach sa však zaľúbil do svojej ženy a daroval jej život. Jeho srdce sa scelilo a znova začal ženám dôverovať.

Toto bol príbeh Šeherezády.

A toto je môj príbeh.

Príbeh, ktorý netrval tisíc a jednu noc. Ani si ním neza-
chraňujem život. Ale dúfam, že ho budete chcieť čítať až do
konca. Začínam, už takmer svitá...

Kapitola 1

V deň, keď som odchádzala do Bruneja, som sa metrom previezla do Beth Israel a ťahala so sebou zelený kvetinkový kufor. Naposledy som ho použila, keď som nadobro odišla z univerzity v New Yorku. Vyterigala som sa s ním z výťahu, prešla na chodník, naložila ho do taxíka a odviezla sa smerom na Lower East Side, kde kamarátka mojej kamarátky prenajímala izbu.

Vždy keď som otvorila ten kufor, videla som v ňom svoje úhľadne poskladané plány. Vždy keď som doň balila nejaké veci, znamenalo to, že znova niekam utekám.

Zdolala som s kufrom tri schody, oddýchlala si a pokračovala ďalej, až kým som si znovu nepotrebovala odpočinúť. Blúzku pod zimným kabátom som mala úplne prepotenú. Ten kufor vážil tonu. Hodiny som stála pred šatníkom, aby som si vybrala tie najlepšie kúsky, ktoré ulahodia oku muža. Idem predsa na kráľovský bál, panebože. Cestujem za princicom. Cestujem do rozprávky!

Nakoniec som sa rozhodla, že si zbalím dva sukňové kóstymy, troje slávnostných šiat, veľa značkovej spodnej bielizne, dvoje hipisáckych letných šatočiek, jedny kožené nohavice a nejaké trblietavé šticne. Tieto veci predsa nemôžu vážiť tak veľa...

Pravdepodobne ma ťažila vina, pretože som utekala za dobrodružstvom napriek tomu, že môj otec ležal chorý v nemoc-

nici. Musel to byť pocit viny, veď za tie roky som sa naučila, ako si mám pobaliť iba najnutnejšie veci. Vzdychna som a nasmerovala si to k nemocnici. Kráčala som po rušnom chodníku, ťahala za sebou kvetinkový kufor a prúd ľudí určoval tempo mojich krokov.

Takmer sme bežali. Ľudia sa stále niekam ponáhľajú.

Otcovi operovali pruh, pretože hrozilo, že sa upchá cieva a do brucha mu prestane prichádzať krv. Stáva sa to najmä obéznyim ľuďom a tým, ktorí sú vystavení prílišnému stresu. Môj otec patrí k obidvom skupinám. Navyše, v roku 1991 boli tieto chirurgické zákroky nebezpečné a zostávala po nich obrovská jazva cez celé brucho. Preto ten pocit viny. Pôvodne som mame prisľúbila, že jej pomôžem a budem stáť pri nej, ale keď som dostala lákavú ponuku ísť do Bruneja, rozmyslela som si to.

Ako keby som to mala geneticky dané, že musím byť stále na cestách. Moja biologická matka mi dala meno Maria, podľa pesničky *They Call The Wind Mariah* z broadwayského muzikálu *Paint Your Wagon*. Možno vedela, že jej čoskoro vyletím z kolisky a odletím na Boeingu 747. To meno mi nezostalo. Moja adoptívna matka ma premenovala na Jill Laurenová. Nemala na to špeciálny dôvod, prosto sa jej to meno páčilo. Bola amatérskou herečkou a pre prípad, že by som aj ja raz potrebovala umelecké meno, musela som sa volať Laurenová. Mala pravdu.

Narodila som sa v polovici augusta 1973 v Highland Parku v Illinois. Rozhodlo sa o mne 22. januára 1973, keď bola moja biologická matka v treťom mesiaci. Neviem, či rozmyšľala o potrate, asi ani nie, hoci tanečnice sa boja o svoje štíhle telá, ktoré sa tehotenstvom menia na nekontrolovanú kysnutú buchtu. Jej priateľ, teda môj biologický otec, vtedy nasadol do auta a zamieril si to na východ. Nikdy sa nevrátil. A moja mama ostala sama. V zime. V čľapkanici. Tehotná. Zraniteľná.

Sedemsto míľ odtiaľ, v jednom malom apartmáne oproti Saintbarnabaskej nemocnici vo West Orange v New Jersey žil mladý burzový maklér so ženou a boli zúfalí, pretože nemohli mať deti. V tom čase prevítal obchod s nelegálnymi adopciami, môj otec to nazýval „čierny obchod“. Moji rodičia sa skontaktovali s právnikom, ktorý poznal niekoho, kto poznal niekoho, kto vedel o tehotnej žene v Chicagu, ktorá chcela dať svoje dieťa na adopciu. Toho právnika neskôr zatkli a uväznili, pretože nebolo povolené organizovať takéto obchody s deťmi. Bolo nelegálne kupovať a predávať bábätká.

Získať dieťa prostredníctvom čierneho obchodu s novorodencami nebolo lacnou záležitosťou. Moji rodičia neboli veľmi bohatí, ale veľmi túžili po rodine. Jedli iba lacné potraviny, chodili obutí iba v starých topánkach a čakali. Čakali a popritom sa museli pozerieť na to, ako sa ich susedom rozrastá krdeľ detí. Čakali a vyhýbali sa téme deti, lebo ich frustrovala, deprimovala a prehlbovala im vrásky smútku. A potom im zavolať nejaký pochybný právnik, povedal, že majú nasadnúť na lietadlo a prísť čo najskôr, lebo v štáte Illinois sa im narodila dcéra.

Dva roky sme sa tlačili v jednoizbovom byte, potom sa otcovi začalo na burze dariť a mohli sme si kúpiť dom v susednom meste – v dobrej lokalite s dobrými verejnými školami. Bolo to mesto s ortodoxnou kultúrou, v ktorom každý na šestnásté narodeniny dostal ako darček prácu.

Keď som bola ešte malá žaba, medzi mnou a otcom bol krásny vzťah. Mali sme sa radi. Bol človekom, ktorému záležalo na tom, aby žena dobre vyzerala a bola múdra, viedol ma k tomu, aby som bola bystrá, vyznala sa v hudbe a mala vyformované telo, a ja som mnohé veci robila len preto, aby som na neho zapôsobila. Lebo som ho ľúbila. Lenže čím som bola staršia, tým menej sa mi to darilo. Náš vzťah chladol a zastavil sa na bode mrazu...

Rodičia mi o mojej biologickej matke povedali iba jednu vec: že bola balerína. Predstavovala som si ju ako baletku, ktorá tancovala vnútri hracej skrinky, ibaže v životnej veľkosti. Krásnu, bledú, trochu smutnú. Balerína v mojej skrinke mala červené vlasy a nohy tenké ako špáradlá. Nikdy nestratila rovnováhu a nikdy jej neovisli ramená. Mala biele šaty, vo vlasoch vložky a ja som ju v duchu volala mama. Donekonečna som krútila malým kľúčikom, aby Labutie jazero hralo čo najdlhšie, figúrka tancovala a ja po izbe s ňou. Ladne, ramená vystreté, s čudnou harmóniou v duši.

Kým som bola malá, otec bol ten, kto ma upokojoval, keď som mala nočné mory, on mi utieral pot z čela a hladkal ma po hlave, až kým som nezaspala. Bol to práve otec, kto trénoval môj futbalový a softbalový tím. A bol to otec, kto ma zobral na Labutie jazero v Lincolnovom centre a ukázal mi svet, v ktorom sa dievčatá vznášajú ako snehové vločky.

Sledovala som baleríny v modrobielom svetle a túžila som byť tam, kde boli ony. Sledovala som ich a pochopila som, prečo ma moja matka dala na adopciu. Musíte sa predsa niečoho zbaviť, aby ste si mohli tak ľahučko poletovať. Ak chcete takto žiariť a byť taká slobodná, nemôžete sa starať o dieťa. Dieťa je záväzok. Reťaz, ktorá nepustí. Chápala som to. Už vtedy mi to pripadalo ako dostatočný dôvod na to, že nie sme spolu.

V mojich spomienkach je aj adoptívna matka – vždy s dlhými červenými nechtami. Stále sa motala v kuchyni, piekla koláčky a praclíky. To je, bohužiaľ, osud matiek – robia všetky bežné veci, a tak sa stávajú neviditeľnými...

Masa ľudí ma vyplula priamo pred vchodom do zdravotného strediska Beth Israel. Vstupná hala bola celkom luxusná, ak ju porovnam so štandardným vybavením nemocníc. Očami som blúdila po stenách, hltala som každý detail – nútené úsmevy predavačiek v obchodíku s darčekom, špinu v spojoch

medzi dlážkou a stenami. A premkla ma úzkosť. Vždy keď som išla pozrieť ocka, ma premohla úzkosť už pri vstupe do nemocnice. Celá som sa chvela od strachu, aj keď bol mimo ohrozenia života. Možno reakcia na miesto, kde je smrť častým návštevníkom. Možno zvláštny pocit z toho, že idem za človekom, ktorý mi zlomil srdce.

Keď som mala dvanásť, môj vzťah s otcom už nebol vzťahom dcéry a otca, ale vzťahom dvoch ľudí, čo stále spolu súperia. Počas mojich študentských rokov sme neustále bojovali o moc. Niekedy sa to končilo násilím. Bil ma ako žito. Nemal dôvod, ale keď potreboval, našiel si ho. Keď som bola na strednej, otec stále iba jedol a jedol, až bol tučný ako balón. Naopak, ja som hladovala, aby som bola čo najchudšia a aby som tak bola najmenším možným cieľom jeho výbuchov. Vedel, že to, čo robí, nie je v poriadku, na mamino naliehanie vyhľadal odborníkov. Nasledovali roky terapie. Pomohli mu odpustiť sebe samému, ale skončil priskoro a nestihli mu povedať, že my okolo neho nie sme zodpovední za jeho zlyhanie. Podľa židovskej tradície veril, že keď sa pominie, budem si celý zvyšok života vyčítat', ako som sa k nemu správala. S tým sa spájala pesnička *Something Wonderful* z muzikálu *The King and I*.

Zavolať mi v noci pred operáciou.

„Ahoj, zlatko. Sedím si tu na gauči pri kozube a pozerám *The King and I*. Slečna Thiangová spieva *Something Wonderful*, a to ma prinútilo, aby som sa nad sebou zamyslel.“

Môj otec bol po terapiách pravdepodobne jediným mužom na svete, ktorý by vám dokázal zavolať len preto, aby vám povedal, že počúva pesničku, ktorá ho prinútila rozmyšľať nad sebou. Nenávidela som ho práve pre tieto nezmyselné telefonáty, v ktorých sa pokúšal vyvolať vo mne súcitu. *Something Wonderful* je balada o láske k nedokonalému, zato očarujúcemu kráľovi, ktorý vzbudzuje túžbu. Je hlúpe spoliehať

sa na svoj šarm, ktorý má byť náhradou za to, že sa človek správa ako totálny hlupák. Ak sa môj otec stotožňuje s touto baladou, myslím, že ja by som radšej vybrala *There Are Worse Things I Could Do* z Pomády.

Lebo na svete sa stali aj horšie veci ako to, že som zobrala prácu, ktorá si vyžadovala, že poletím na Borneo v deň, keď majú otca operovať. Brunej na juhovýchode Ázie je štát s centralizovanou vládou sultána a iba teraz som sa o ňom dozvedela. Náplň práce som nemala presne špecifikovanú, ale vyfantazirovala som si, že prídem, nájdem tam divoké dobrodružstvo, dostanem balík peňazí a zamestnávateľom bude prinajmenšom princ Očarujúci. Mala som šancu žiť bohém-ským životom, mohla som si pripadať ako exkluzívny export, možno kráľovská milenka alebo hrdinka nejakej detektívky. V skutočnosti som mala byť niečo ako „kváziprostitútka“. Ale existujú aj horšie veci ako táto...

Rodičov som pripravila na to, že dnes odchádzam. Povedala som im, že som dostala dôležitú rolu vo filme, ktorý sa točí v Singapure, a že musím ihneď odcestovať. Naplánovala som si, že keď sa neskôr budú pýtať, ako sa mi darí, poviem im, že moju postavu vyškrtli zo scenára. Ospravedlňovala som svoje lži tým, že som si predstavovala, že sa mi raz naozaj stanú, a potom to už nebude lož. O. k., pravdepodobne nebudem nikdy točiť film v Singapure, ale tento fakt zatieni to, že raz budem hviezda. Na ničom už potom nebude záležať. Prijali to so stoickým pokojom. Verili, že sa moja herecká kariéra rozbehne. Alebo dúfali. Alebo mi to priali. Aby som bola presná...

S mamou a s tetou som sa stretla v čakárni, kabát som si prehodila cez stoličku. Teta je bývalá hipisáčka, ktorá sa v šesťdesiatych rokoch štverala po strechách európskych inštitúcií. Keď som sa s ňou stretla, obyčajne sme bez prestávky trkali, ale v nemocnici sme sa nezmohli na slovo. Namiesto kon-

verzácie sme sa sústredili na otázky z televízneho kvízu, ktoré k nám doliehali spoza rohu. Naša rodina bola nadšená kvízom zvaným Jeopardy. Keď umierala na rakovinu moja babička, dokázala odpovedať na každú otázku, dokonca aj keď bola nadopovaná morfiom. S tetou sme sa držali za ruky a naraz sme odpovedali na kvízové otázky.

„Kto je Thomas Mann?“

„Čo je Panamský prieplav?“

Môj brat Johnny tam nebol, pretože bol stále v internátnej škole a pravdepodobne bol zaneprázdnený pestovaním vlastných psychedelických húb alebo sa snažil zdrhnúť z internátu a stopovať autá, aby ho zobrali na najbližší koncert Phish. Mama tam iba tichučko sedela a čítala knihu. Mala pekne upravené vlasy, jej diamantové náušnice sa trblietali pod nemocničnými lampami. Moja mama žiarila ešte aj pri smutných príležitostiach – v nemocnici, na pohreboch. Ona je osoba, ktorú chcete mať po svojom boku, keď sa veci neuberajú dobrým smerom. Vyzerá pokojne, aj keď má vo vnútri búрку pocitov. Keď umierala babička, povedala mi, že sa musím naučiť cítiť sa v nemocniciach ako doma. Musím sa naučiť, kde majú ľad, kde chorobopisy, aby som sa mohla informovať o zdravotnom stave, a musím sa kamarátiť so sestričkami. Ak by som totiž čakala, že mi niekto prinesie pohár vody, bola by som veľmi smädná... Z mojej mamy vyžaroval pokoj mučeníka, bola oddaná svojmu osudu. Nikdy som si nevšimla, že by sa chcela vymaniť z okov manželstva, v ktorom dominoval muž, ktorý ju sústavne ponižoval. Dumala som nad tým, či aj ona má v sebe dve rôzne osobnosti, či sa nimi aj ona riadi, alebo či ju poháňa nejaká sila zhora. Poddala sa svojmu osudu, keď žije tak, ako žije?

Všetky tri sme sa rozhodli, že si dáme lasagne v nemocničnej jedálni. Sedeli sme tam skormútené, ako ostatní návštevníci, ktorí sa zgrupovali okolo toho úboho vyzerajúceho

jedla. Nevedela som si predstaviť, že by som tu jedávala každý deň. Smiech sa ozýval iba z kútika, kde sedeli lekári. Doktor Foster, ktorý mal na starosti môjho otca, stál vedľa stola, za ktorým sedeli ostatní lekári a schuti sa smiali. Bol to pekný mladý muž s čiernymi vlasmi a s okuliarmi hrubými ako popolníky. Poobzeral sa po miestnosti, jeho oči sa na sekundu zastavili na nás, potom sa zvrtol a bez slova odkráčal preč. Aj pre lekára je to zvláštny pocit, byť v jednej miestnosti s rodinou pacienta, ktorému sa hore vrtajú vo vnútornostiach. Zvláštne, že nepocituje ani len nutkanie pozdraviť nás. A pritom so mnou pred pár dňami, keď sme hovorili o otcovej operácii, celkom otvorene flirtoval. Pozval ma na kávičku a keby som bola normálna, tak idem, lebo manžel doktor bol zárukou šikovných detí, víkendov v Hamptons a každoročného pobytu v Karibiku. Lenže ja som nebola normálna. Potrebovala som dobrodružstvo.

Keď sme sa vrátili z obeda, môj otec sa prebudil z narkózy. Sestrička nám oznámila, že na JIS-ku môžeme ísť iba po jednom, takže prvá išla mama. Vyšla odtiaľ po pätnástich minútach a povedala mi, že mám ísť dovnútra, pretože otec sa na mňa pýtal.

Otec sa zmietal niekde medzi vedomím a bezvedomím. Bol napojený na stovku hadičiek. Keď to s ním začalo byť zlé, schudol minimálne dvadsaťtri kíľ, a keďže ich zhodil príliš rýchlo, koža sa nedokázala prispôbiť. Visela na ňom ako nadbytočná látka. Vyzeral ako sušená slivka.

Premeral si ma svojimi modrými očami.

„Bolí to,“ povedal vyčerpaným hlasom.

„Už ti bude lepšie.“

„Netušil som, že to bude až tak bolieť.“

Stála som tam vedľa neho, držiak ho za ruku, cítila som, ako zatínam zuby, cítila som každý prst v topánkach a hodinky na ruke ukazovali, že som už desať minút mala byť na ces-

te na letisko, aby som stihla lietadlo. Hovorila som o mojej novej práci vo filme. Zdalo sa, že ho to potešilo.

„Skvelé správy,“ povedal.

Sľúbila som mu, že budem zo Singapuru volať každý deň. Dala som mu pusu na líčko a odišla som.

Otec za mnou šepotom volal: „Chyť sa svojej šance a ako hviezda vystreľ rovno hore, Jill.“

Klamala som. A odišla som. Plakala som vo výťahu za otcom a za naším starým dobrým vzťahom, plakala som, lebo sme si boli cudzí a už sa to nedalo vrátiť späť. Slzy mi však zázračne uschli, hneď ako som sa usadila v taxíku. Všetku ľútosť zatienil fakt, že sa cítim slobodne, že cestujem preč – zelený kvetinkový kufor som mala v kufri auta, taxikár si vypýtal tridsať dolárov a ja som sa nemohla ubrániť úsmevu.

Keď mal môj otec svetlé chvíle, hovoril o mne pekne. Tešil sa na každý míľnik v našom živote, na moju svadbu aj na promóciu. Hovoril: „Moja dcérka sa pustila po menej vychodenej ceste a takáto zmena sa mi v našej rodine páči.“

Jednou obvyčajnou frázou ma vedel zároveň aj oceniť, ale aj otitulovať ako večného outsidersa. Chcela som mu vtedy povedať, že som sa nedala na iné cesty, pretože vlastne všetky sú rovnaké. To iba ten, kto ide po nich, si predstavuje, že jedna je ťažšia ako druhá.

Isté je, že moje cesty sa rozchádzali. Vybrala som si tú, ktorá vyzerala trochu divokejšia. Taká som chcela byť, trochu divokejšia.

Kapitola 2

Moja cesta do háremu sa vlastne začala už dávno, v jednu mrazivú novembrovú noc, keď som o polnoci bežala po pláži v East Hamptone. Vybehla som z bytu, utekala cez pláž ako o život so zmäteným výrazom na tvári. Terén, po ktorom som utekala, spomaľoval môj beh. Bolo to ako vo sne. Pieskové duny predou mnou vrhali dlhé tieň. Jediné, čo mi režisér povedal predtým, ako zakričal „klapka, ideš“, bolo, že musím prejsť tromi bodmi, ktoré boli vyznačené v piesku. Obliekli ma do roztrhaného žltomodrého úboru roztlieskavačky, gaštanovohnedé vlasy mi vyčesali do ulízaných vrkočov so žltými mašľami. Od mora vial slaný vietor, na holých rukách a nohách mi naskakovala husia koža. Mala som osemnásť rokov a myslela som si, že som herečka.

Obehla som okolo prvej značky v piesku, zle som našliapla a vyvrtla som si členok. Všetko išlo podľa scenára, záhadná ruka ma zdrapila v tme a strhla mi tričko. Vyšiel zo mňa ten najhrozivejší výkrik, aký by len Janet Leighová vedela vydať, a utekala som. Teraz som už bola polonahá, bežala som k ďalšej značke, aj keď mi z členka vystreľovala nehorázna bolesť.

Bola som tam. Bola som reálne tam. Bola som herečka s dvomi vrkočmi a pred kamerou som vydala ten najdesivejší výkrik. Konečne som to mohla spraviť priamo do kamery. Čo tam po tom, že to bol iba podpriemerný upírsky film, kto-

rý mali na DVD vydať na Floride. Bol to začiatok. Bol to základný kameň mojej kariéry, ktorým som sa posunula k svojmu snu – stať sa hviezdou divadelných dosiek a filmového plátna. Chcela som, aby ma ľudia milovali, vrúcne a verne, aby som sa nikdy nemusela odchyliť z dráhy, na ktorú som sa už dostala.

Tento film, ktorý mi mal pomôcť na ceste za úspechom, sa volal Valerie. Valerie bola študentka, ktorá bola taká posadnutá upírmí, až sa jedným stala a začala terorizovať vlastnú školu. Dva týždne predtým som sa ozvala na inzerát v Back Stage. To ma priviedlo do domčeka v Newarku, kde žili poľské dievčatá. Konkurz tam prebiehal úplne inak, ako som bola zvyknutá. Stála som tam v jednom kastingovom štúdiu spolu s ostatnými dievčatami, ktoré boli otočené k stene a tichučko si čítali repliky. Iba pery a obočie sa im hýbali.

Režisér so zviazanými vlasmi a v džínsach s predĺženým pásom ma nahnal do obývačky, v ktorej boli po zemi samé káble a nábytok bol obalený igelitom. Stôl bol odsunutý k stene a na jeho mieste bol stojan, na ktorom trónila kamera asi vo veľkosti sendvičovača.

Postavila som sa pred kameru a chystala som sa predvádzať. Začala som sa vyzliekať, pričom som mala jačať. Režisér a jeho asistent zvrátili obočie a do mojej prihlášky si napísali nejaké poznámky. O dva dni mi zavolali, že som dostala úlohu Obete č. 1. Režisér mi povedal, že Butch Patrick, chlapík, ktorý hral Eddieho Munstera, je jeho bratranec, takže sa mi zdalo, že film bude mať istý potenciál.

Tvrдили mi, že neexistujú malé úlohy, iba malí herci, a keďže som vtedy ešte nevedela, že to vôbec nie je pravda, tú rolu som zobrala.

Utekala som na druhú značku, tam sa v zábere znova ukázala ruka a strhla zo mňa sukňu. Tento výkrik už nebol taký

srdcervúci. Na konci som už bežala po pláži iba v nohavičkách, teniskách a ponožkách. Keď som dorazila k tretej značke, Mária, ktorá hrala Valerie, sa mi postavila do cesty.

Výkrik.

Stop.

Mária bola čistá anorektička, blondínka. Mala také výrazné kruhy pod očami, že jej ich neprekryl ani najbledší púder. V lacnom župane a v prenikavom svetle reflektorov vyzerala ako mimozemšťanka. Prečo bola táto dievčina hviezdou a ja iba Obeťou č. 1?

Kým sme čakali na ďalšiu scénu, zababušili sme sa s Máriou do deky, ktorú nám priniesli zo susedného domu. Pritúlili sme sa k sebe, aby nám bolo teplejšie, a ja som zacítila, ako ma tlačia jej panvové kosti. Nemala žiaden tuk. Štáb okolo nás pobehoval, technici rozmiestňovali svetlá na ďalšiu scénu. Bola to moja posledná scéna. Moja veľká chvíľa.

Keď už bolo všetko pripravené, prišiel za nami režisér.

Máriu oslovil ako prvú:

„Toto je tvoja prvá vražda. Konečne si sa po takom dlhom čase dostala ku krvi. Si v extáze. Je to úžasné – napiješ sa z nej a získaš silu. Vychutnávaj si to. Máš čas. Pomaly sa do nej zahryzni.“

Otočil sa ku mne a povedal iba: „Bojuj s ňou.“

Asistentka umeleckého šéfa mala oblečenú vestu, lyžiarsku čiapku a gumové rukavice až po lakte a bolo tam aj vedro falošnej krvi. Počas prvej scény mala Mária pretrhnúť poslednú tenkú bariéru medzi mnou a nocou – musela som obetovať vlastné nohavičky –, potom ma mala zhodiť na zem a zápasíť so mnou.

Druhou scénou mala byť samotná erotická vražda, pri ktorej podľahnem upírke a zaplaví ma falošná krv. Asistentka zdôrazňovala, že tú scénu musíme zvládnuť na prvú, pretože by sa už nedala opakovať. Tá farba sa nedala dobre zmyť.

Scéna, v ktorej sme zápasili, bola úbohá. Mária nemala silu, aby ma schmatla za zápästie. Ja som bola poriadny kus baby, s veľkým zadkom, plnými tvarmi a dvojkami prsami. Máriu by som zvalcovala jedným pohybom ruky. Nechcela som však, aby jej chabá sila zničila moju veľkú príležitosť. Zakvačila som sa do nej prstami a fingovala som zápas. Chcela som, aby to vyzeralo, že bojujem o život. Hodila som sa na zem a ju som stiahla na seba. Bola vystrašená.

Výkrik.

Stop.

Nasledujúca scéna bola tá s krvou. Asistentka si dala čiernu gumenu zásteru, ktorou iba dorazila svoj výzor mäsiara. Ďalší zo štábu rýchlo poschovávali do piesku hadičky, ktorými mala ísť falošná krv, a usporiadali ich tak, aby krv vystrekovala z krku. Kým sa hemžili okolo mňa, ľahla som si na piesok, zavrela oči a snažila sa uvoľniť. Keď som si znova začala uvedomovať veci okolo seba, cítila som sa ospalo, vyvrtnutý členok ma pálil. Hlasy okolo mňa ešte diskutovali o tom, ako bude krv prechádzať hadičkami, pretože začala tuhnúť a už z nej bola skôr sirupová poleva. Scenárista šťuchol do režiséra a ukázal na mňa.

Začalo sa točiť. „Dobre. Vražda. Musíme začať. Strácame našu obeť. Na miesta.“

Mária sa vyteperila na mňa, jej krvilačné oči boli plné vyčerpania a prahli po krvi. Ubezpečila sa, že jej upírie zuby sú v poriadku. Asistentka – mäsiarka – podišla ku mne s pohárom a naliala mi do úst falošnú krv, ktorú som mala v istom momente vyplúť.

Ticho na scéne.

Začíname.

Akcia.

Márii sa rozšírili zreničky a pohla sa ku mne pomaly a dramaticky. Nemohla som sa metať príliš šialene, pretože

všade boli tie hadičky s falošnou krvou, a tak som sa rozhodla, že paniku zahrám mimikou tváre. Bola to pre mňa výzva, ktorá mala ukázať, či som skutočná herečka, alebo iba amatérka. Pohrdala som amatérmi. Vydala som zo seba posledný hrôzostrašný výkrik, keď sa ku mne Mária zohla, aby sa zahryzla. Z hadičiek vystrekol gejzír falošnej krvi, ktorá nás obe oprskala. Pomaly som zomierala, Mária vzápätí zdvihla hlavu a otočila ju za mesiacom, jej oči mali šialený výraz krvilačnej beštie. Zostala som nehybne ležať a hlava mi ovisla nabok. Krv mi striekala z úst, oči civeli pred seba.

Stop.

„Tu je prikrývka pre Obeť č. 1. Mária, ty sa choď umyť a pripraviť na ďalšiu scénu.“

Päť ľudí, alebo tak nejako, mi povinne zatlieskalo a tá mäsiarka mi hodila uterák. Odkrивkala som s ním k domu. Produkčný strážil vchod na verandu.

„Sprchu máš vonku,“ povedal.

„Vonku? Veď je november!“

„Nežartujem.“

Vyzula som si tenisky a ponožky, teraz už ružové, a blížila som sa k tomu, čo bolo v ten večer vrcholom mučenia. Zistila som, že pláže v East Hamptone, na rozdiel od pláží v Jersey, majú sprchy s teplou vodou len vonku. Stála som na betónovej plošine, uvoľnila som si vrkoče a pustila na seba teplú vodu, ktorá ma zahriala. Jediné, čo zostalo z posledných hodín, bola hviezdnatá obloha nad Long Islandom a čierny spenený oceán v diaľke. Striasla som zo seba ten zlý pocit z natáčania. Veď to nakoniec bolo celkom zábavné, nie? Ďalšie kamerové skúšky už budú poriadne. Ďalšia úloha, ktorú dostanem, už bude poriadna úloha.

Štyri bucľošky sa uvelebili na gauči dole v dome. Vizážistka sa snažila nalíčiť ich telá špongiou. Na niektoré časti naná-

šala viac bieleho púdry, na niektoré menej. Dievčatá sa zoračili, aby sa pripravili na svoj výstup, v ktorom budú hrať upírky, a tie odvliečú Valerie na svoj bál.

Prezliekla som sa do svojich vecí, vyčesala som si mokré vlasy a usadila sa. Čakala ma tam ešte dlhá noc. Izba bola z čerešňového dreva, na stole bola postavená diétna kola, balenie minerálok, nejaké sendviče a zemiakové lupienky. Ani som sa toho nedotkla, radšej som si našla niečo ostrejšie, tekuté. Potom som sa tam producírovala s pohárom whisky, ako keby som bola pani domu. Každému som s noblesou ponúkala whisky so sódou.

Nadránom asistent režiséra priniesol prvé záznamy z nakrúcania a napojil druhú kameru na televízor. Všetci sme sa zhĺkli, aby sme sa na to pozreli. Chcela som sa vidieť. Myslela som si, že som podala hviezdny výkon. A v akých stiesnených podmienkach!

Prešli sme asi stovky scén, ktoré sa točili predou mnou, a všetky boli otrasné. Nebola som teda prekvapená, keď sme sa dostali k mojej scéne a bola hrozná. Osvetlenie bolo úbohé, skoro ma nebolo vidno. Namiesto mňa bolo v tme vidieť iba žlté stužky a biele prsia. Scéna, v ktorej som umierala, bola rozmazaná a určite ju nakoniec vystrihnú.

Zdvihla som sa od telky a vyšla na verandu, aby som sa mohla pozeráť na východ slnka. Nemala som chuť na zvyšok toho otrasného filmu. Ani vtedy, keby som ho považovala za ironicky poňatý, by sa nedal hodnotiť ako dobrý. Ani ako priemerný sa nedal ohodnotiť. Bola to iba ďalšia noc, ktorú som prebdela kvôli kariére, a dostala som iba ďalší šek, ktorý mi aj tak nikdy nepreplatia. Ale bol to zážitok, skúsenosť. Po všetkých tých prebdených nociach som aspoň mala pocit, že som znova niečo poučné zažila.

Jedna z upírok, dievča menom Taylor, prišla von za mnou. Obidve sme sa zababušili do prikrývok a sadli si na hojdačku.